

Aquell matí, com d'altres, la pesca havia estat abundant. Les teranyines reposaven ben merescudament damunt la sorra humitosa i remoguda pel trepig dels pescadors que van i vénen d'un cantó a l'altre portant caixes de peix.

La Riba, convertida avui en aparcament de cotxes, encara no havia estat construïda i es feia necessari pujar les caixes, a pes mort, fins a la terra ferma de la Platja.

Una vegada acabada la feina, la calma i la tranquil·litat s'ensenyorien novament de la Platja. Solament se sentia els gemecs de les gavines famolenques que anaven a la recerca de menjar. Aquell matí estaven de festa perquè la pesca havia estat abundosa i les sobralles no escassejaven.

En Joan Lassús, sempre encertat i oportú, captà per a la posteritat aquesta bonica i artística imatge representativa de tota una època que ja no tornarà a repetir-se dins el mateix marc urbà: gavines arran de mar clavant llur bec dins l'aigua per fer-se amb una sardina sense vida; d'altres s'enlairen rítmicament mentre engoleixen la presa, mentre van i vénen i se'n van. És un remolí d'ales i cossos que flota entre cel i mar.

Nostra platja sovint es vestia de gala amb la visita airosa i solemne de llur multitudinari volar. Aquesta imatge ja no la veurem mai més a les rodalies de la nostra petita badia. Ara han anat on hi ha aliment, on hi ha vida per a elles.

El port de pescadors de la Clota les acull amb generositat. Llur elegant vol engalana aquell entorn, si bé, com moltes coses, té la seva part negativa.

Les gavines segueixen volant